

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

25 ΜΑΪΟΥ 1929

ΑΡΙΘ. 21

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀριθ. Πρωτ. 796

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, κύριε Χρυσόστομε, Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἄσμενοι κομισάμενοι τὸν ἐγκάρδιον τῆς ἀγαπητῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ὑμετέρας φίλης Μακαριότητος ἐπὶ τῇ κλητῇ καὶ ἀγίᾳ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἀσπασμόν, ἤκομεν ἐν εὐχαριστίᾳ καὶ ἀγάπῃ πολλῇ ἀνταποδώσαντες αὐτὸν διὰ τῆς παρουσίας ἀδελφικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς, τὰ κράτιστα μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν ἀντευχόμενοι. Εἶθε ἡ χάρις καὶ ἡ χαρὰ τῆς ἐνδόξου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἀναστάσεως προχέοιντο πλούσιαι πάντοτε τῇ ἀγίᾳ αὐτῷ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ κατ' αὐτὴν ἀγαπητῷ πληρώματι.

Δέησιν δὲ καὶ ἡμεῖς θερμὴν καὶ ὑπὲρ τῆς πασῶν τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἀδιασειστὴν εὐσταθείας καὶ καλῆς καταστάσεως ποιούμενοι πρὸς τὸν Ἀναστάντα Κύριον, ἐπιδηλοῦμεν, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἃ γράφει ἐπιπροστιθεῖσα ἡ ἀγάπη Ὑμῶν, διὰ τὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοινὴν ἀνοδοῦν καὶ τὴν ἐπὶ μᾶλλον προαγωγὴν καὶ ἐδραΐωσιν τῆς εὐλογητῆς στενῆς ἐπικοινωνίας τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν θεωροῦμεν ὡς μίαν τῶν ἱερωτέρων ὀφειλῶν καὶ διὰ τοῦτο καὶ ποθοῦμεν καὶ εὐχόμεθα καὶ μετὰ πάσης τῆς ἐφ' ἡμῖν προσπαθείας στοχαζόμεθα πάντοτε τῆς ὡς οἶόν τε ταχυτέρας πραγματώσεως αὐτῆς.

Ἐπὶ τούτοις καὶ αἰθῆς ἐν φιλήματι ἀγίῳ ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι τὴν ἀγάπην Ὑμῶν, διατελοῦμεν, ἀδελφ' Μαῦου ια.'

Τῆς Ὑμετέρας Σεβασμίας Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός,

† ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 345

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, ἐν Χριστῷ, τῷ Θεῷ, λίαν ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετριότητος Κύριε Χρυσόστομε, τὴν Ὑμετέραν περισπούδαστον Ἡμῖν Μακαριότητα ἐν ἀγίῳ φιλήματι περιπτυσσόμενοι, ἠδέως προσαγορεύομεν.

Ἡ Ἀγιωτάτη Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν πανηγυρικὴν περιβεβλημένη στολὴν καὶ λελαμπρυσμένη οὐρανίῳ φωτί, τῷ τὰ σύμπαντα σήμερον καταυγάζαντι, σκιρᾷ καὶ ἀγάλλεται προσκυνοῦσα τὸν ἐνδόξως Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν Ζωοδότην τοῦ παντός, ὃν πρὸ διημέρου ὡς θνητὸν πενθοῦσα ἐν Μνήματι κατέθετο.

Ὁρθρου δὲ βαθέος, ὡς αἱ Μυροφόροι καὶ ἡμεῖς οἱ θεῖα συγκαταβάσει ἡξιωμένοι διακονεῖν ἐνθα ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἔδραυματοῦργήθη, τὸν Ζωήρρυτον Τάφον κυκλώσαντες μετὰ τῶν συνηγμένων εὐλαβῶν προσκυνητῶν ἐν εὐφροσύνῃ ἦσαμεν τὰ χαριστήρια τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου, τὴν θεῖαν δὲ καὶ ἀνάιμακτον θυσίαν προσενεγκόντες ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Τάφου, ὃθεν ἀνέδου τροπαιοῦχος ὁ Σωτήρ, ἀγάπη πολλῇ ἐμνήσθημεν καὶ τοῦ τιμίου ὀνόματος τῆς Ὑμετέρας Περισπουδάστου Μακαριότητος, πᾶσαν χάριν αἰτησάμενοι Αὐτῇ παρὰ τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Νῦν δ' ὅτε νοσεῶς Αὐτὴν περιπτυσσόμενοι ἐπὶ τοῖς περὶ ἡμᾶς θαυμασίοις τοῦ Θεοῦ ἤκομεν, ἐν χεῖλεσι φέροντες τὸ ἠδύμολπον καὶ οὐράνιον «Χριστὸς Ἀνέστη», τὰς αὐτὰς ἐπαναλαμβάνομεν ἀπὸ καρδίας εὐχὰς δεόμενοι τοῦ ἐκ Τάφου ἐξανατελλαντος Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης ἀξιοῦν Αὐτὴν ἐπὶ μήκιστον ὑγιαίνουσαν καὶ εὐφραϊνομένην ἐορτάζειν τῆς Μεγάλης ταύτης καὶ σωτηρίου ἐορτῆς τὴν ἀνάμνησιν καὶ ἐπιρροωνύειν Αὐτὴν ἐν τῇ διακυβερνήσει τῆς πεπιστευμένης Αὐτῇ Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῇ χειραγωγίᾳ ἐπὶ νομὰς σωτηρίους τῆς χριστοτεροῦς αὐτῆς ποιμνῆς.

Ἀξιοῦντες δ' ἀδελφικῶς τὴν Ὑμετέραν Ἀγάπην διαβιβᾶσαι τοῖς τὴν περὶ Αὐτὴν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον ἀποτελοῦσι Σεβασμιωτάτοις Ἀρχιερεῦσι καὶ ἀγαπητοῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς τὰς Πασχαλίους

Ἡμῶν προσήσεις καὶ ἐπευχάς, ἀπονέμεμεν Αὐτῇ καὶ αὐτῆς τὸν ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἀναστασίῳ ἀσπασμὸν καὶ διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, καθ' Ἁπριλίου κβ'.

Τῆς περισπουδίστου Ἡμῖν
καὶ Σεβασμίας Αὐτῆς Μακαριότητος
ἀγαπητός ἐν Χρῶ ἀδελφός
καὶ ὅλως πρόθυμος
† Ὁ Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ

ΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ

Ὅχι ἄπαξ Παλαιοημερολογίται τινες καὶ δὴ Μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀμόρφωτοι καὶ ἀκατάρτιστοι θεολογικῶς, λέγουσιν καὶ γράφουσιν ὅτι πρέπει νὰ ἐμμενῶμεν εἰς τὰς Ἱ. παραδόσεις τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία, ἐορτάζουσα τὰς ἐορτὰς τῶν Ἁγίων, κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον, παρέστη, λέγουσιν, αὐτὰς καὶ κατ' ἀκολουθίαν οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ νέον ἡμερολόγιον εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν ἀρὰν τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ εἶνε σχισματικοί. Ο sancta simplicitas!

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι διακηρύττουν πανταχοῦ ταῦτα, διότι ἀγνοοῦν ποῖται εἶνε αἱ Ἱ. Παραδόσεις, ἃς δέον νὰ διακρατῶμεν ἀκλονίτως. Ἡ ἀγνοία αὕτη γίνεται ἀφορμὴ ὕβρεων καὶ ἐρίδων καὶ διαιρέσεων.

Ἀληθῶς ἡ Ἁγία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν ὡς ἰσοκύρους καὶ πηγὰς τῶν δογμάτων καὶ διδασκαλιῶν. Αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδαξε τὰς θείας ἀληθείας προφορικῶς καὶ παρέδωκε ταύτας εἰς τοὺς Ἀποστόλους. Δὲν συνέγραψεν, ἀλλὰ μόνον ἐδίδαξε. Καὶ οἱ θεοκήρυκες Ἀπόστολοι ἐδίδασκον πανταχοῦ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ προφορικῶς· συνέγραψαν δὲ τὰ Ἱ. Βιβλία θεοπνεύστως λαβόντες ἀφορμὴν. Ἡ Ἱ. Παράδοσις εἶνε λοιπὸν συμπλήρωσις τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἥτις ἐρμηνεύεται ἀλαθῆτως ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, ἐν ἣ διαμένει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δηγοῦν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ἡ Ἱ. Παράδοσις περιλαμβάνει τὰ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων διδάγματα τὰ εἰς τὴν πίστιν ἀφορῶντα. Ὁ Ἱ. Βασίλειος λέγει. «Τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καὶ κηρυγμάτων τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχομεν, τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν Ἀποστόλων παραδόσεως διαδοθέντα ἡμῖν ἐν μυστηρίῳ παρεδεξάμεθα, ὑπερ ἀμφοτέρων τὴν αὐτὴν ἰσχύον ἔχει πρὸς τὴν εὐσεβείαν» (Περὶ Ἁγ. Πνεύμ. 27, 2), ὁ δὲ Ἡ' κανὼν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου λέγει «φυλάττομεν ἀκαινοτομήτους πάσας τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ἐγγράφους ἢ ἀγράφους θεοσεβισμένας ἡμῖν παραδόσεις».

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία ἐρμηνεύει καὶ ἀναπτύσσει

ἀπταιστῶς τὸν θεῖον λόγον, ὅστις εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ καὶ τῇ Παραδόσει. Ἐρμηνεύει δὲ εἴτε διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων εἴτε διὰ τῶν Τοπικῶν ἐπικυρωθεισῶν ὑπ' αὐτῶν. Διὰ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ζώσης παραδόσεως ἐρμηνεύεται ἡ Ἁγία Γραφή, ἥτις περιέχει «δυσνόητα» χωρία, ἅτινα κατὰ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, περιέχουσιν αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ Παύλου, καὶ ἅτινα διέστρεπον ἤδη οἱ αἵρετικοί, ὡς καὶ ἄλλαι Γραφαὶ (Β' Πέτρ. γ', 16). Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει δδηγοὺς ἀπλανεῖς τῶν θεῶν λόγων τοὺς Θεοφόρους Πατέρας, διότι αὐτοὶ εἶνε οἱ τῶν Ἀποστόλων ἑμὸτροποι διάδοχοι, οἱ τοῦτον ἔχοντες Χριστὸν καὶ «πνεῦμα Θεοῦ», οἳ δέδοται «λόγος γνώσεως καὶ λόγος σοφίας». Εἶνε «φωστῆρες ἐν κόσμῳ λόγον ζωῆς ἐπέχοντες», διδάσκαλοι τῆς Οἰκουμένης καὶ στόματα τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἥτις «ἐστὶ στόλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἐκκλησίας» (Α' Τιμ. γ', 15) καὶ μεθ' ἧς μένει ὁ Κύριος ἀχώριστος εἰς τὸν αἰῶνα. Δι' αὐτῶν χειραγωγούμεθα πρὸς «ἀρχὰν μεγάλαν ἀρετῆς ἀνασσαν ἀλήθειαν».

Ποῖται λοιπὸν εἶνε αἱ Ἱ. Παραδόσεις; Ἐκείναι αἱ διδασκαλῖαι τῆς πίστεως καὶ τῆς ἠθικῆς, αἵτινες ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἢ τῶν Ἀποστόλων καὶ αἵτινες διαφυλάττονται ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσσαλ. β', 15). Αἱ παραδόσεις αὗται εἶνε ἡ «παρακαταθήκη», «ἡ ὑγιαίνουσα διδασκαλία καὶ εὐαγγέλιον τῆς δόξης τοῦ μακαρίου Θεοῦ ὃ ἐνεπιστεύθη» ὁ Ἀπόστολος (Α' Τιμ. ζ', 20. α', 10 καὶ Β' Τιμ. δ', 3. Τιτ. β, 1), εἶνε ὁ «κανὼν τῆς πίστεως», (Regula Fidei), ὃν ὁ μὲν Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς «ὀνομάζει ἀληθῆ τῆς μακαρίας διδασκαλίας παραδόσιν» (Στρωμ. α', 1, 322), ὁ δὲ Διονύσιος Ἀλεξανδρείας «Ἀποστολικὴν φωνὴν» (Ἐπιστ. πρὸς Φιλίμ.) καὶ ἄλλοι ἄλλως.

Καὶ ἤδη ἐρωτῶμεν: Ἐδίδαξαν οἱ Ἀπόστολοι πότε θὰ ἐορτάζωμεν ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἐορτήν; πότε θὰ ἐορτάζωμεν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ γεγονός τῆς θείας Οἰκονομίας; Ἐδίδαξαν οἱ Ἀπόστολοι ὅτι ὀφειλομεν ν' ἀκολουθῶμεν ἀμετακινήτως τὸ λεγόμενον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον; Ὅχι. Μόνον περὶ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος γίνεται λόγος, τῆς Κυριακῆς, καθ' ἣν ἀνέστη ὁ Κύριος. Ὁμιλοῦν περὶ τηρήσεως τῶν Ἱ. Παραδόσεων καὶ φέρουσιν χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, ἀλλ' ἀγνοοῦν ποῖται εἶνε αἱ παραδόσεις αὐτῶν «τῶν τὸ εὐσεβὲς κήρυγμα διαγγευσάντων τῇ Οἰκουμένῃ». (Βασίλ. ἐπιστ. ζα). Ἀναγινώσκουσιν, ἀλλὰ δὲν ἐπιγιγνώσκουσιν οὔτε τὰς Γραφὰς οὔτε τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐνάγνωσις, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ ἡ θαθεῖα μελέτη καὶ ὁ φωτισμός, διότι «τὸ μὲν γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ» (Β' Κορινθ. γ', 6). Ἄνθρωποι πολλακίς ἀγαθοί, οἵτινες δὲν δύνανται «βαστάζειν

τροφὴν στερεάν», περιπίπτουν εἰς πλάνας ἐκ τῆς ἀπλῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Οὕτω ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως μόνον τοῦ γράμματος αὐτῆς οἱ Ἀνθρωπομορφῖται καὶ μυρία ὅσα κακοφροσύνης τέρατα. «Ἄλλη μὲν ἢ κατὰ γράμμα καὶ τὸ πρόχειρον τῆς ἐπιβολῆς ἐπαγγελία, — ἑτέρα δὲ ἢ τοῦ πνεύματος καὶ ἐν τῷ θάθει κεκρυμμένη θεοσοφία, ἥς τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἰουδαϊζόντων αἰρεσιωτῶν ἢ πληθὺς ἀπέχουσα μακρὰν καὶ χαλεπὴν οὐ παύεται πλάνην πλανωμένη» (Φωτίου ἐπιστ. σιθ).

Ἄλλὰ καὶ διὰ τῆς τοιαύτης, στάσεως τῶν ὀλίγων χριστιανῶν καὶ Μοναχῶν διαιροῦν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ προτρέπουν καὶ ἄλλους ν' ἀποσχισθοῦν τῆς μιᾶς, Ἁγίας καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Δημιουργοῦν σχίσματα καὶ παρασυναγωγάς, ἀλλ' οὐδὲν οὕτως Ἐκκλησίαν δυνήσεται διαίρειν ὡς φιλαρχία, οὐδὲν οὕτω παραξύνει τὸν Θεὸν ὡς τὸ Ἐκκλησίαν διαίρεθῆναι» (Ὁμιλ. ιστ' εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσ.). Ἄλλ' οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Πατριάρχαι εἶνε αἰρετικοί, λέγουν. Ἄλλ' ἀγνοοῦν καὶ τίς εἶνε ὁ αἰρετικός. Αἰρετικός εἶνε ὁ νοσῶν περὶ τὴν πίστιν, τὰ δόγματα. Ποῖον δὲ δόγμα ἢ διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἢ τῆς Ἐκκλησίας, μετεβλήθη, ἠλλοιώθη. Ποῖος Ἐπίσκοπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐδίδαξε διδασκαλίαν ἀντικειμένην εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ τὴν Ἱ. Παράδοσιν. Τοῦναντίον οἱ Παλαιοημερολογῖται εἶνε Ἰουδαϊζόντες διότι παρατηροῦν ἡμέρας καὶ ὥρας, ὡς ἔπραττον οἱ Ἰουδαῖοι. «Ἡ μέρας παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνικυτούς· φοβοῦμαι ὑμᾶς μήπως εἰκὴ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς» (Γαλ. δ', 10), λέγει ὁ θεόπνευστος Ἀπόστολος.

Δυστυχῶς ἢ ἀμάθεια Μοναχῶν τινῶν ἢ ἄλλων ἀγαθῶν χριστιανῶν εἶνε ἡ αἰτία τῆς διαίρεσεως, καθ' ὃν χρόνον παντοῖοι ἐχθροὶ ἀπειλοῦν τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τῶν ἡσυχαστηρίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους μοναχοὶ καὶ ἱερομόναχοι, οἵτινες ἔλαβον τὸ χάρισμα τῆς ἱερωσύνης παρὰ τῶν Ἐπισκόπων, ἐξακοντίζουσι διαμαρτυρίας κατ' αὐτῶν, ὡς δῆθεν περιπεσόντων εἰς τὴν αἵρεσιν. Ἡ πρώτη ἀρετὴ τῶν μοναχῶν εἶνε ἡ ὑπακοή, ἀλλ' αὐτοὶ παρακούουσι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις ὀμιλεῖ ἀπταιστώως διὰ τῆς ὄλης ἱεραρχίας ἢ τῶν πλείστων αὐτῆς χωρὶς νὰ διαφωνοῦν οἱ λοιποί.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ λέγωμεν πάντες, «οὐδὲ πρέπει νὰ παραβλέπεται χάριν ἔθους ἢ ἀλήθειας», ὡς λέγει πού ὁ Ἱ. Κυπριανός. (Ἐπιστ. 73, 23). Ἄλλὰ δυστυχῶς ἢ ἀμάθεια εἶνε κακὸν καὶ δῆσαν ἐνωθῆν μετὰ τὸν φανατισμὸν. «Ὡς δυσπάλαιστον ἀμαθία κακόν», λέγει ὁ Σοφοκλής.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΑΝΑΣΤΗΣΩΜΕΝ ΗΜΑΣ ΑΥΤΟΥΣ

Ἐγὼ εἰμι ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ
(Ἰωαν. ΙΑ'. 25)

— Ἀφιεροῦται εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς καὶ περιοπο-
δάστους ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, μετὰ τῶν
τῆς ἑορτῆς τῶν ἑορτῶν ἀδελφικῶν ἀσπασμῶν.

Ε'.

Ἡ διαίρεσις τῶν Ἐκκλησιῶν ἐγέννησε τὰ ἐξαμβλώματα τῶν αἵρέσεων τῶν μετὰ τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους. Τῶν ἐξαμβλωμάτων τούτων τὸ τερατωδέστερον εἶναι ὁ ἐπ' ἐσχάτων ἑκταφεὶς ὑπὸ τῶν Ἑδραίων Χιλιασμός τοῦ πρώτου χριστιανικοῦ αἰῶνος. Κατὰ τὰ ἀθθεντικά ἱστορικά κείμενα τὰ ἀδιαμφισβητήτου κύρους πρώτη καὶ κυρία αἰτία τῆς διαίρεσεως ταύτης ἐγένετο ἡ ἀλαζονεία τῶν Παπῶν τοῦ ὀγδόου αἰῶνος καὶ τῶν μετὰ τοῦτον. Ὅπου φωνάζουσιν τὰ πράγματα ἐκεῖ, ὡς εἰκός, τὰ ἐναντία πρὸς ταῦτα λόγια εἶναι προπέτεια θράσους.—

Ἡ τῆς Δύσεως Ἐκκλησία ἐξετράπη ἐξ ἀπολυταρχικῆς ἀλαζονείας καὶ ἀπεσχίσθη ἀπὸ τῆς Ὀρθοδοξίας τῶν ἐπὶ τὰς Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐνεπιστεύθη εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις κοσμικοφρονήσασα καὶ ὑπερφρονήσασα. — Ἐμεγαλύνθη εἰς δυνάμιν ὀλικὴν καὶ εἰς δυνάμιν Ἐκκλησιαστικὴν ἰδικὴν τῆς, ἀλλ' ἐν νοσηρότητι πάντοτε ἀλαζονικῆς ἀθαιρεσίας. Ἀπόδειξις τῆς νοσηρότητος τῆς δυνάμεως αὐτῆς ταύτης ὁ Προτεσταντισμὸς τοῦ δεκάτου ἑκτοῦ αἰῶνος εἰς τὰ χριστιανικὰ ἔθνη τῆς Δύσεως καὶ ὁ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ραδιουργίας τραγελαφικὸς οὐνιτισμὸς, ὃν πάντοτε ἐπεδίωξε καὶ ἐπιδιώκει ἐν ταῖς χώραις τῆς Ὀρθοδοξίας.

Νοσηρότης κατατρώγουσα τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐμποδίζουσα τὴν ἐπ' ἀγαθῶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐνότητά καὶ πρόδοον αὐτῆς.— Ἄλλ' ὁ Χριστὸς «ὁ θέλων πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν» θὰ ἰάσῃται τὴν ἀσυνεσίαν τοῦ Βατικανοῦ καὶ θὰ πρυτανεύσῃ ἐν αὐτῇ ἢ τῆς ταπεινοφρονούσης ἀγάπης σύνεσις.—

Θὰ ἔλθῃ ὁ εὐλογημένος καιρὸς, καθ' ὃν οἱ οὐκ ὀλιγοὶ καὶ οὐχὶ ἀσήμαντοὶ σοφοὶ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, διατιθέμενοι ὑπὸ ταπεινοφρονούσης ἀγάπης θὰ θέσωσι τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τάπητος, ὀδηγὸν ἔχοντες τὸ Πνεῦμα τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τὰ πρακτικὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τότε ὁ τρώας τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν τοιαύτην καὶ τοσαύτην εἰς αὐτὸ ἀδυναμίαν δημιουργήσας Παπισμὸς θὰ εἶναι καὶ ὁ ἴωμενος. Αἱ ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι θὰ ἐναγκαλισθῶσιν ἀλλήλας χωρὶς νὰ θέλῃ ἢ μία νὰ καταδροχθῆσιν τὴν ἄλλην καὶ ἡ δύναμις πάσης τῆς ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας θὰ εἶναι μεγίστη καὶ τὸ Κράτος αὐτῆς παγκόσμιον.— Μετὰ τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦτον τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν θὰ παύσῃ καὶ ὁ ἐν τῷ Χριστιανικῷ κόσμῳ πανταχοῦ διαδεδομένος τῆς εἰδωλολατρικῆς πλεονεξίας καὶ τῆς ἀκολάστου καὶ

κοικῆς σαρκικότητος ἐκφυλισμὸς ὁ ὅσον ἀπρεπῆς τόσον καὶ ἀνάρμοστος καὶ ἀλέηρις. Θὰ ἀναστηθῶσι τότε οἱ λαοὶ ἀπὸ τῆς νεκρότητος τῆς ἁμαρτίας ἐν τῇ πλήρει συνεννοήσει καὶ συνεργασίᾳ τῶν Ἐκκλησιῶν μὲ ἐν φρόνημα, μὲ ἐν συναίσθημα, μὲ μίαν πίστιν.

Πράγμα δὲ παράδοξον ἴδῃ εἰς τοὺς μὴ ἐμβαθύνον-
τας εἰς τὰς παγκοσμίους ἐνοίας εἶναι τὰ ἑξῆς:

Ἐπειδὴ ὁ Παπισμὸς καὶ ὁ Προτεσταντισμὸς ἐνέ-
χουσιν εἰς τὰ συστήματα αὐτῶν τὰ θρησκευτικὰ ἐναν-
τίαν πρὸς τὴν ἀγάπην καὶ εἰρηνικὴν ἐνότητά προαι-
ρεσιν καὶ διαθέσιν διὰ τοῦτο δὲν ἐσοτάζουσι μετὰ τό-
σης θερμῆς καὶ ἐνθουσιασμοῦ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σω-
τήρος, ὅσον τὰ γενέθλια αὐτοῦ, τὰ Χριστοῦγεννα, ὡς
νὰ ἐγεννήθησαν μὲν, δὲν ἀνεστήθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ θά-
θους τῆς καρδίας των εἰς ἀναγέννησιν ταπεινοφρονοῦ-
σης Ἀγάπης. — Καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐν τοῖς κράτεσιν
αὐτῶν πόλεμοι καὶ μάχαι, θεοποιήσεις ἀνθρώπων καὶ
ταλαιπωρίαι τῶν λαῶν.

Ἐνθ' εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ
ἐορτὴ τῆς λαμπρότητος καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὡς φυ-
σικὸν οἶονεῖ συναίσθημα καὶ φρόνημα ἀναγεννήσεως
ψυχικῆς.

Ἄρα εἶναι τὸ ὑγιὲς συναίσθημα τῆς πίστεως τὸ μὴ
περὶ ἑαυτὸν ἐγωϊστικότητα καὶ τὸ φωτισμένον φρόνημα
τῆς ἀδελφικῆς ἀλληλεγγύης, τὸ ὅποιον διατηρεῖ τὴν
καρδίαν καὶ τὸν νοῦν ἐλεύθερα εἰς τὴν ἐνεργητικότητα
τῆς οὐσιαστικότητος αὐτῶν τῆς πνευματικῆς. — Ὁ εἰς τὴν
Ὀρθόδοξίαν ἐβαπτισμένος εἶναι ὁ ἀναγεγεννημένος,
εἶναι ὁ ἀναστημένος. Καὶ εἶποι τις ἂν: Ἄρα οἱ Ὀρ-
θόδοξοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ
αὐτοεξπαρακελευσθῶσι κατὰ τὰς παρούσας ἡμέρας τῆς
λαμπροφύρου Ἀναστάσεως. «Ἀναστήσωμεν ἡμᾶς αὐ-
τοὺς ἀδελφοὶ ἵνα μέτοχοι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου
γενώμεθα».

Οἱ Ὀρθόδοξοι καὶ μάλιστα οἱ Ἕλληνας κληρικοὶ
καὶ λαϊκοὶ οἱ ὑπερέχοντες καὶ ἡγήτορες αὐτοὶ ἔχουσι
μεῖζονα ἀνάγκην ν' ἀπευθύνωσιν εἰς ἑαυτούς, τὴν
παρ ἀκέλευσιν ταύτην. Διότι αὐτοὶ εἶναι ὑπεύθυνοι δι'
ἕλλην τὴν Οἰκουμένην, ἵνα ἐν αὐτῇ δημιουργηθῇ ἡ
ἀληθινὴ ἀνάστασις ἀπὸ τῆς νεκρότητος τῆς ἁμαρτίας
καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ ὁ ἀληθινὸς πολιτισμὸς τῶν εἰρη-
νικῶν σχέσεων καὶ τῆς ἀδελφικῆς συμβιώσεως τῶν
ἔθνων καὶ τῶν Κρατῶν.

Ἐἰς τὸ ἐπόμενον θὰ ἴδωμεν τίνες οὗτοι ἐν τῇ προ-
σωπικότητι καὶ ταῖς ἀξιώμασιν αὐτῶν. — Τίνες οἱ
ζῶντες νεκροὶ καὶ τίνες οἱ ἀνεστημένοι, τίνες οἱ Ὀρ-
θόδοξοι οἱ μεγαλύνοντες καὶ κρατύνοντες τὴν ὀρθοδο-
ξίαν ἐν τῇ παρόντι καὶ τίνες οἱ προτεινόντες αὐτήν.
Ἀναστήσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἀδελφοί.

Ἦ Ὁ Καλαμάρτων καὶ Λιγαλιῶν ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

ἡμε- ρομηνία	Κυριακαὶ Ἐυαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	ἡμέ- ρα	Ἔτος	
ΣΟΜΗΤΟΙ	2	Κυρ. Β' Σαμαρεῖ.	Κυρ. Β' Σαμαρεῖ.	Ζ	δ'
	9	> Γ' τοῦ Τυφ.	> Γ' τοῦ Τυφ.	Η'	πλ α'
	16	> Ζ' Ἀγ. Πατέρο.	> Ζ' Ἀγ. Πατέρο.	Ι'	πλ β'
	23	- Η' ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ	> Η' ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ	—	—
	30	> Α Ματθαίου	τῶν Ἀγ. Ἀποστ.	Α	πλ δ'

Η ΑΝΕΣΤΡΑΜΜΕΝΗ ΠΥΡΑΜΙΣ

Ἡ νίκη, τὴν ὁποίαν κατήγαγεν ὁ Χριστιανισμὸς
κατὰ τῶν λυσσαλέως πολεμησάντων αὐτὸν καὶ κατα-
διωξάντων μέχρις ἐξοντώσεως Ἰουδαίων καὶ ἔθνικῶν,
ἦτο νίκη κατὰ τῶν ἐχθρῶν του. Ἄλλ' ἐπέπρωτο νὰ
συναντήσῃ ἀντίδρασιν καὶ ἐκ μέρους τῶν φίλων
του. Καὶ ἔπρεπε καὶ κατ' αὐτῶν ν' ἀντιπαραταχθῇ.
Ἦγωνίσθη λοιπὸν καὶ κατ' αὐτῶν, καὶ ἐθροιάβευσε.

Ὡς, δὴλον ὅτι, ἐν σχέσει πρὸς τὸν γνωστὸν τοῦ
Ἀντίβα κατὰ τῆς Εἰρήνης ἀγῶνα δικαίως παρετη-
ρήθη ὅτι «ἡ Καπούη ὑπῆρξεν αἱ Κάνναι τῆς Καρ-
θαγίνης» διὰ τὴν ἐκθηλυτικὴν πολυτέλειαν τῆς πό-
λεως ταύτης, τοιουτοτρόπως δικαίως θὰ ἠδύνατο νὰ
λεχθῇ καὶ ὅτι ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ
τῶν διωγμῶν καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ ἡ εἰς αὐτὸν
παροχὴ παντὸς πλεονεκτημάτος καὶ προνομίου παρή-
γαγον πολὺ μεγαλειότερον καὶ πραγματικώτερον δι'
αὐτὸν κίνδυνον ἢ τὸ αὐρ καὶ ὁ σίδηρος τῶν ἐχθρῶν.
Ὀφείλομεν, πρῶτα μὲν, νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἀπὸ
τῆς ἐποχῆς τῆς κατατροπώσεως τῶν ἐχθρῶν του ὁ
Χριστιανισμὸς ἤρξατο δοκιμάζων μίαν ἀρκετὰ θλι-
βεράν καὶ ἀνησυχητικὴν ἱστορίαν. Δὲν δύναται νὰ
ἀποκριθῇ τὸ λυπηρὸν γεγονός ὅτι κατὰ τὰς ἐπακο-
λουθησάσας γενεάς, ὅποτε οἱ ἑξωτερικοὶ διωγμοὶ
εἶχον παντελῶς διακοπῇ, οἱ Χριστιανοὶ πάρα πολὺ
συχνὰ ἤρξαντο νὰ πολιτεύονται κατὰ τρόπον ἀντίθε-
τον πρὸς τὴν διδασκαλίαν καὶ παρὰ τὸ πνεῦμα τοῦ
Διδασκάλου Ἐκείνου, τοῦ ὁποῦ το ὄνομα ὠμολό-
γουν. Δὲν σκοποῦμεν βεβίως ἐνταῦθα νὰ εἰσέλθω-
μεν εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς λυπηρᾶς ἐκείνης ἱστο-
ρίας, καθ' ἣν «τὸ φῶς τοῦ κόσμου» ἐπὶ μᾶλλον καὶ
μᾶλλον ἐπισκοπιζόμενον ὑπὸ τῆς ἀλαζονείας καὶ τῆς
διαφθορᾶς μεταξὺ αὐτῶν τούτων τῶν λειτουργῶν
τῆς ἁγίας Τραπέζης, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον
ἡμαυροῦτο καὶ ἐκινδύνευεν αὐτὸ τοῦτο νὰ σβεσθῇ
μέσα εἰς τὸ σκότος τοῦ μεσαιῶνος. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ
ἱστορία τῶν χρόνων ἐκείνων εἶνε ἐλάχιστα, ὁμολο-
γουμένως, εὐχάριστος. Ὅσονδήποτε ὅμως καὶ ἂν
τοῦτο εἶνε ἀληθές, εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας πάν-
τοτε ἐγείρεται μίᾳ ἀπορία, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ

παραβλέπομεν. Πῶς δὴλα δὴ συνέβη ὥστε τοιοῦτο *ἔσωτερικὸν* δηλητήριον δὲν ἴσχυσε νὰ θανατώσῃ τὸν Χριστιανισμόν; Οἱ διωγμοὶ ἦσαν τι ἕξωθεν προσελθόν· ἀπετέλουν ἐχθρὸν ἔξωτερικόν, καὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐξόντωσίν του. Αἱ ἔσωτερικαὶ ὁμως μολύνσεις γνωρίζομεν ὅτι εἶνε ἐχθρὸς ἀσυγκρίτως φοβερώτερος καὶ ἐπικινδυνότερος, καὶ τοῦτο ὄχι μόνον κατὰ τὰ μοιραῖά του ἀποτελέσματα, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ τῆς δυσκολίας τῆς θεραπείας του. Διατί λοιπόν, παρὰ ταῦτα, ὁ Χριστιανισμὸς δὲν κατεποντίσθη ἀπὸ τὸ κατ' αὐτοῦ ἔξωρηθῆσαν κῦμα τῶν μὴ χριστιανικῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα τόσον ταχέως εἰσέδυσαν εἰς τὸν ὄργανισμόν του καὶ τὸν ἐδηλητηρίασαν πανταχόθεν; Ἐὰν ὁ Χριστιανισμὸς ἦτο καθαρῶς ἀνθρώπινον φαινόμενον, καὶ μάλιστα τεθεμελιωμένον ἐπὶ τῆς πλάνης, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ θρίαμβός του κατὰ τῆς ἔσωτερικῆς διαλύσεως τῶν ὁπαδῶν του παρουσιάζεται ὡς θαῦμα πολὺ μεγαλειότερον ἀπὸ τὸν κατὰ τῶν ἔξωτερικῶν του πολέμιων θρίαμβον.

Ἔχομεν ὁμως νὰ σημειώσωμεν ἀκόμη μίαν ἐπιτυχίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὕτη εἶνε ὁ θρίαμβός του ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς συστηματοποιημένης καὶ ἐμμόνου ἀπιστίας τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν ἐνταῦθα ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἀπιστίας αὐτῆς καὶ τῆς κατ' αὐτῆς ἀντιδράσεως, διότι θὰ ἀπητοῦντο ὁλόκληροι συγγραφαί. Ὅ,τι ἀρκεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν μας εἶνε καὶ μόνη ἡ μνεία τῆς ἰσχυρᾶς ἐν Ἑυρώπῃ ἀναπτύξεως καὶ διαδόσεως τοῦ λεγομένου Δεισμοῦ (διεθνῶς καλουμένου Deismus). Τὸ πρῶτον ἀναφανείς ἐν Ἀγγλίᾳ, μετεδόθη ἔπειτα εἰς τὴν Γαλίαν καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν. Τοῦτον διεδέχθη ὁ Ὑλισμὸς καὶ ἔπειτα ἡ ἄκρα ἀρνητικὴ κριτικὴ, πρὸ πάντων τοῦ Στρέους. Ἡ διάδοσις τῶν ἀρνητικῶν αὐτῶν ρευμάτων καὶ ἡ ἐπὶ τὰ πνεύματα ἐπίδρασις τῶν ἦτο τόσον ἰσχυρά, ὥστε ὑπῆρξαν στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας ἤρχισαν νὰ φοβοῦνται ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἀπειλεῖται σπουδαίως μέχρι μάλιστα κινδύνου τελείας ἐξαφανίσεως. Καὶ ὁμως σήμερον, παρὰ τὸ κράτος κυρίως τοῦ Ἀγνωστικισμοῦ, ἐνισχυομένου ἀπὸ τὴν σημερινὴν μόρφωσιν καὶ ὑποκαταστήσαντος τὰ προηγούμενα ρεύματα, καὶ παρὰ τὴν τάσιν ἐπιπολαίων τινῶν καὶ ἡμιμαθῶν ἐπιστημόνων νὰ ἐμφανίζωσι τὴν ἀγ. Γραφήν, ἦτοι τὰς θερησκευτικὰς ἀληθείας συγκρινόμενας τάχα πρὸς τὰ πορίσματα τῆς Ἐπιστήμης, ὁ Χριστιανισμὸς ὄχι μόνον εἶνε ὅπως καὶ πρὶν ἰσχυρός, ἀλλ' ἀπέκτησε καὶ νέαν ἐνέργειαν καὶ ὁρμήν, ἀναντιρρήτως δέ, βαθμηδὸν καθιστάμενος καθαρώτερος καὶ γνησιώτερος, θὰ ἀποβῆ καὶ ἀσυγκρίτως δραστι-

κώτερος ἢ ποτέ.

Δὲν παραβλέπομεν βεβαίως τὸ γεγονός τῆς διασπάσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς πολλὰς μερίδας σπουδαίως διαφωνούσας ἢ καὶ ἀπλῶς διαφρομένους. Ἄλλ' ἀνεξαργήτως τῆς ἐπ' ἐσχάτων ἐντόνως ἐκδηλουμένης μάλιστα παγχριστιανικῆς τάσεως πρὸς λείανσιν τῆς ἐντεῦθεν προκυπτούσης ἀνωμαλίας καὶ τελεσφορωτέραν συνεννόησιν, ἧς ὡς τελικὸν κατάντημα ἐπιζητεῖται ἡ παγχριστιανικὴ ἔνωσις καὶ ὁ ἐν αὐτῇ συντονισμὸς πασῶν τῶν χριστιανικῶν δυνάμεων, ἀνεξαργήτως, λέγομεν, τῆς τοιαύτης κινήσεως, θαρραλέως δυνάμεθα νὰ δηλώσωμεν ὅτι σήμερον ἐν τῷ κόσμῳ καταμαρτυρεῖται πολὺ περισσοτέρα ἀφοσίωσις εἰς τὸ ἔργον τῆς θρησκείας καὶ τῆς χριστιανικῆς δράσεως παρὰ ὅποτεδήποτε ἄλλοτε. Διὰ τοῦτο, ὅσονδήποτε θλιβερά καὶ πολλὰκις ἀνησυχητικὴ καὶ ἀν' ὑπῆρξεν ἡ ἱστορία τοῦ χριστιανισμοῦ, θεωρουμένη ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τοῦ εὐαγγελικοῦ ιδεώδους, τὸ γεγονός εἶνε ὅτι ἡ ζωικότης αὐτοῦ καὶ τὸ ἀκατάλυτον καὶ ἡ ἀστείρευτος αὐτοῦ δραστηκότης εἰς ἀναγέννησιν, ἀποβαίνουσιν ἐκδηλότεραι καὶ θαυμασιώτεραι ὁσημέραι.

Καὶ λοιπόν, ἐὰν αἱ βάσεις τοῦ χριστιανισμοῦ εἶνε ψευδεῖς, τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀποτελεῖ πραγματικὸν θαῦμα. Διότι, ἐὰν ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ θεορίαι καὶ οἱ διυσχυρισμοὶ τῆς ἀπιστίας, προκύπτει ὅτι πᾶσαι αὗται αἱ νίκαι καὶ πάντες οἱ θρίαμβοι τοῦ χριστιανισμοῦ: ἡ ἀπαραδειγματίστος δὴλα δὴ αὐτοῦ διάδοσις καὶ ἐξάπλωσις, ἡ δύναμις τῆς πειθοῦς ἢ ριψθίσα τόσον προκλητικῶς πρὸς ὁλοκλήρους αὐτοκρατορίας, ἢ καταπληκτικὴ καὶ ἀστείρευτος ἔσωτερικὴ πηγὴ τῆς καθαρότητος, ἡ ὁποία ἔσωσεν αὐτὸν ἀπὸ βεβαίαν ἄλλως ἔσωτερικὴν διάλυσιν, θαυμαστὸν γεγονός τῆς διαρκοῦς αὐτοῦ ἀξήσεως, ἀναντικαταστάτου καὶ ἀκατάλυτου, καὶ τῆς οὐδέποτε μειουμένης δυνάμεώς του, —πάντα ταῦτα θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποδοθῶσιν εἰ μίαν παραπλάνησιν ἢ αὐταπάτην ἢ καὶ εἰς ἀμφοτέρα! "Ἄν αὐτὸ λέγεται λογικὴ, τότε ζητεῖται τί ἐστὶ παραλογισμὸς." Ἐὰν λοιπόν καὶ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν ἀμάθειαν, τὸν φανατισμόν, τὴν ἀπάτην καὶ τὴν αὐταπάτην, ἢ θὰ ἦτο ἀνεπαρκὴς ἢ παραβολὴ τῆς τοιαύτης ἐξηγήσεως τῶν ἐν λόγῳ φαινομένων καὶ γεγονότων πρὸς πυραμίδα στηριζομένην ἐπὶ τῆς κερυφῆς της. Ἡ εἰκὼν αὕτη τῆς πυραμίδος εἶνε θαῦμα μηδαμινὸν ἀπέναντι τοῦ θαύματος τοῦ τερατώδους τῆς ἀπιστίας συλλογισμοῦ. Αὐτὸς ὁ φιλόσοφος Home δέχεται ὅτι «τὸ ψεῦδος τῆς τοιαύτης ἐξηγήσεως (τοῦ χριστιανικοῦ γεγονότος) εἶνε θαῦμα πολὺ μεγαλειότερον τοῦ γεγονότος, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ἐξηγήσῃ».

Γ. Π.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ δύναμις τοῦ Κλήρου

Τι δύναται νὰ κατορθώσῃ ὁ Κλήρος ὅταν ἔχη συναίσθησιν τῆς τεραστίας δυνάμεώς του, τὸ ἀποδεικνύει τὸ κολοσιαῖον μέγαρον τῆς ἀρτιϋστάτου ἐν Βουκουρεστίῳ Σχολῆς. Εἷς, καὶ μόνος κληρικός, ὁ προϊσταμένος τῆς ἐν τῇ ρουμανικῇ πρωτεύουσῃ ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, διὰ τὴν παντοίαν του ἀρετὴν ἀμερίστου τιμῆς ἀπολαύων μεταξὺ οὐ μόνου τοῦ ποιμνίου του, ἀλλὰ καὶ ὄλοκληρου τοῦ ἐν Ρουμανίᾳ ἑλληνισμοῦ, ἀνεξαντλήτου δυναμικότητος προσωπικότητος, ἀκμαίου διαρκῶς ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ παντὸς ὅ,τι δύναται, νὰ προαγάγῃ τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν ἔθνικὴν ἀνάπτυξιν τῶν χριστιανῶν του, λαβὼν τὴν πῆραν τῆς ἐπαιτείας περιῆλθε πάσας τὰς ἐν Ρουμανίᾳ ἑλληνικὰς παροικίας, ἀνέπτυξε τὴν ἀνάγκην τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ἀνεγέρσεως μεγάλης σχολῆς πρὸς μόρφωσιν τῶν ἑλληνοπαίδων ἑλληνοπρεπῆ τε ἄμικα καὶ σύμμορφον πρὸς τὰς συγχρόνους βιοτικὰς ἀνάγκας, ἐνεψύχωσεν, ἐνεθουσίασεν, ἔπεισε, κατ' αὐτὸν δὲν τὸν τρόπον συνέλεξεν ἑκατομμύρια, τὰ ὅποια ἀμέσως μετεβλήθησαν εἰς πάγκαλον καὶ μεγαλοπρεπῆ σχολὴν ὄλοκληρου τοῦ ἐν Ρουμανίᾳ ἑλληνισμοῦ. Τοιαῦτα ἀγωνίσματα καὶ τοιαύτας ἐπιτυχίας γνωρίζομεν καὶ ἀλλαχοῦ καταρωθώμενας ὑπὸ κληρικῶν, ἱερέων καὶ ἐπισκόπων, θὰ ἦσαν ὅμως ἄπειροι, ἐὰν σύμπας ὁ Κλήρος, ὡς ὀλότης, ἤγετο εἰς συναίσθησιν τῆς δυνάμεώς του καὶ μετέφραζε τὴν δυναμικότητά του εἰς δ. ἄσιν κοινωνικὴν. Ἡ θέσις του ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ πολιτείᾳ πρὸ πολλοῦ θὰ ἦτο καθ' ὄλοκληρίαν διάφορος τῆς σημερινῆς.

Ἀντιθέσεις.

Παρὰ τὴν ἐν ἄλλῃ στήλῃ τοῦ φύλλου τούτου σημειουμένην ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ παρελθὸν ἔτος αὔξησιν τῆς εὐσεβείας τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ, τεκμηριωθεῖσαν κατὰ τὸν ἀθρόον αὐτοῦ ἐκκλησιασμὸν κατὰ τὴν Μεγ. Ἑβδομάδα, οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου παραπονοῦνται ὅτι ἐν τῇ πρωτεύουσῃ δὲν ἐπεδείχθη ἡ αὐτὴ εὐλάβεια πρὸς τὰς ἁγίας ἡμέρας. Ἡ ἐξακολούθησις τῶν χορῶν καὶ τῶν θεατρικῶν παραστάσεων καὶ κατ' αὐτὴν τὴν Μ. Ἑβδομάδα, καὶ ἡ ἐπὶ τούτου σιγῇ τῶν ἐπισκόπων χαρακτηρίζονται ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ φύλλου ὡς φαινόμενα «ἀξιοθρήνητα». «Ἡ ἀλήθεια εἶνε — λέγει — ὅτι ἡ Ἀγγλία ἔπαυσε πλέον νὰ εἶνε χριστιανικὴ χώρα· τὰ χριστιανικὰ ἦθλη περιφρονοῦνται καὶ ἐμπνίξεται ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ». Θὰ ὑπάρχῃ ἴσως ποιά τις ὑπερβολὴ εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ καλοῦ περιοδικοῦ, τὸ φαινόμενον ὅμως εἶνε ἀπλῶς

παροδικόν, χαρακτηριστικόν τῶν ἀπὸ πάσης ἐπόψεως ἀνωμάτων καιρῶν, καθ' οὓς ζῶμεν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λιὰ Διατάγματος τῇ 12ῃ Μαρτίου ἐ. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 23ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 118 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, ὁ Συνοικισμὸς «Κουζούλι» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας, ἀποσπασθεὶς τῆς Κοινότητος Ρώμεσι, ἀπετέλεσεν ἰδίαν Ἐνορίαν.

— Ὅμοιος διὰ Διατάματος τῇ 28ῃ Μαρτίου ἐ. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 3ῃ Ἀπριλίου ἐ. ἔτ. καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 134 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, ὁ Συνοικισμὸς «Καλύβια» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀκαρνανίας, ἀποσπώμενος τῆς ἐνορίας Μεγάλου Δένδρου, ἀποτελεῖ ἰδίαν Ἐνορίαν, με ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

— Διενεργηθεῖσις ἐκλογῆς Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρομοῦ, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γόρτυνος καὶ Μεγαλουπόλεως, ἐξελέγησαν Ἡγούμενος μὲν ὁ Ἱερομον. Λεόντιος Δημοσικόπουλος, Σύμβουλοι δὲ ὁ Ἱερομ. Θεόκλητος Γρίβας καὶ Μοναχὸς Βενιαμὴν Δραγουμανιώτης.

— Διωρίσθη Σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Κατερινούς» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ὁ Μοναχὸς Λάμπρος Μανέτας, ἀντὶ τοῦ ἄχου τοῦδε τοιοῦτου Ἱλαρίωνος Τσόντζου.

— Ὡσαύτως διωρίσθη προσωρινὸς Σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Γαρδικίου» τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Μεσσηνίας ὁ Ἱερομ. Ἰωὴλ Γιαννακόπουλος, ἀντὶ τοῦ παρατηρησαμένου τοιοῦτου Μοναχοῦ Ἰακώβου Κόνιαρη.

— Διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θάσου ὁ Ἱερεὺς Ἰωάννης Ραζῆς, κλητῆρ δὲ τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως ὁ Λάζαρος Παφραλόγλου.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος κ. Γερμανῶ εἰκοσαήμερος ἀπουσίας ἄδεια, δι' Ὑπάτην διὰ λόγους ὑγείας.

— Ἀνεκοινώθησαν τῇ Δ. Ἱερᾷ Συνόδῳ, ἀπὸ 22ας Φεβρουαρίου μέχρι 12ης Ἀπριλίου ἐ. ἔτ. οἱ ἐξῆς ἐπιουμβάντες θάνατοι Κληρικῶν. *Αὐτὸν Πρεσβυτέρων*: Θεοφίλου Νταλίδη καὶ Κωνσταντίνου Πάλλα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. — Ἡλία Ἀθανασίου καὶ Δημητρίου Ντασκαγιάννη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἄρτης. — Ἰωάννου Σιδέρη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρδαμερίου. — Νικολάου Μερτζιώτη καὶ Γεωργίου Παπαδοπούλου τῆς Ἱερᾶς Μ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλουπόλεως. —

Ἰωάννου Οἰκονόμου, Παπαθεοδώρου Κωνσταντινίδου, Κωνσταντ. Σταμέτου, Βλασίου Χαριτωνίδου καὶ Κωνσταντίνου Ζαΐκου τῆς Ἱ. Μ. Γιαννιτῶν καὶ Γουμνίτσας. — Ἀριστοτέλους Φουρτουσιάδου καὶ Ἀθανασίου Τρίμη τῆς Ἱ. Μ. Δημητριάδος. — Λαμπρινοῦ Ζήβα — Πλακᾶ καὶ Δημητρίου Καυδήλα τῆς Ἱ. Μ. Ζακύνθου. — Ἀγγελῆ Παπαβασιλείου, Δημητρίου Καρυανοῦ, Παπαδιενυσίου Παπανδρικοπούλου καὶ Νικολάου Χρονοπούλου τῆς Ἱ. Μ. Ἡλείας. — Ἀργυρίου Καρόγιαννη τῆς Ἱ. Μ. Θηβῶν καὶ Λεβαδείας. — Βαῖτου Ἀνδρεοπούλου, Χρίστου Χατζῆ καὶ Κωνσταντίνου Κολτσίδα τῆς Ἱ. Μ. Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερδάλων. — Ἐμμ. Ζώρζου τῆς Ἱ. Μ. Θήρας. — Χαριλάου Βαγγελάτου τῆς Ἱ. Μ. Κεφαλληνίας. — Κωνσταντίνου Μουμούρη τῆς Ἱ. Μ. Κερκύρας καὶ Παξῶν. — Γεωργίου Οἰκονόμου, Νικολάου Κοκιοῦση καὶ Παναγ. Κορδῶση τῆς Ἱ. Μ. Κορινθίας. — Ἰωάννου Σαββίδου τῆς Ἱ. Μ. Καμπανίας. — Χρίστου Γεωργοπούλου καὶ Παναγιώτου Γραμπᾶ τῆς Ἱ. Μ. Μεσσηνίας. — Λάμπρου Κομπόγεωργα τῆς Ἱ. Μ. Μομφρασίας καὶ Λακεδαιμόνος. — Παναγιώτου Παπαντωνοπούλου τῆς Ἱ. Μ. Πατρῶν. — Παναγιώτου Μυλωνᾶ καὶ Βασιλείου Παπαχρήστου τῆς Ἱ. Μ. Τρίκκης καὶ Σταγῶν. — Κοσμᾶ Γκιώνη τῆς Ἱ. Μ. Ὑδρας καὶ Σπετσῶν. — Βασιλείου Παλαιοδημοπούλου καὶ Ἀριστείδου Παπανικολάου τῆς Ἱ. Μ. Φθιώτιδος. — Ἀριστείδου Μυλωνοπούλου τῆς Ἱ. Μ. Φωκίδος. — Δημητρίου Δεμερτζῆ τῆς Ἱ. Μ. Χαλκίδος. — Καὶ Ἱεροδιακόνου Πάρκου Σπλινῆ τῆς Ἱ. Μ. Χίου. — *Βον Ἱερομονάχων καὶ Μοναχῶν*: Μοναχοῦ Φιλαρέου Σεργιάννη τῆς Ἱ. Μ. Ἄρτης. — Μοναχῶν Πολυκάρπου Πανοπούλου καὶ Ἰακώβου Κυριακοπούλου τῆς Ἱ. Μ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως. — Μοναχοῦ Ἀντωνίου Ἀναγνωστοπούλου τῆς Ἱ. Μ. Κεφαλληνίας. — Ἱερομονάχου Κυπριανοῦ Φούρου τῆς Ἱ. Μ. Λευκάδος καὶ Ἰθάκης. — Ἱερομονάχου Δαμασκηνοῦ Πουλίτση καὶ Μοναχοῦ Νεοφύτου Μοντεβελῆ τῆς Ἱ. Μ. Μεσσηνίας. — Μοναχῶν Ἰακώβου Κονταλέοντος καὶ Χαρίτωνος Τραιφόρου τῆς Ἱ. Μ. Μαντινείας.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 10 1) 2 π. μ. ἐτελέσθη ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου δοξολογία ἐπὶ τῇ συμπληρῶσει διετίας ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Τμήματος Ἐργαζομένων Νέων τῆς ἐνταῦθα Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν Νέων ἐπὶ παρουσίᾳ πλείστον μελῶν τῆς ὀργανώσεως, τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ Προσωπικοῦ καὶ τῶν Προεδρῶν τοῦ Ἔθν. Συμβουλίου Ἑλληνίδων, τοῦ Πατρ. Ἰδρύματος Περιθάλψεως, τοῦ Συλλόγου Ποστασίας κρατουμένων Γυναικῶν

καὶ Ἀηλίκων καὶ τῆς Ἐταιρίας πρὸς προστασίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ὠμίλησεν ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐφορᾶζοντος Τμήματος Θεολόγος κ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληνὸς τονίσας τὴν ἀνάγκην τῆς διοργανώσεως τῆς ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς νεολαίας καὶ συμβουλεύσας ἀκολούθως τὰ πρέποντα πρὸς τοὺς συνηγμένους ἐργαζομένους νέους. Ἐπικολούθησεν εἶτα δημοσίᾳ συγκέντρωσις ἐν τῇ Ἀρχαιολογ. Ἐταιρίᾳ, καθ' ἣν ὠμίλησαν ἐπικαιρῶς ὁ Καθηγητὴς τοῦ Παν(μίου) κ. Ἄμ. Ἀλιβιζᾶτος, εἰς ὃν ὀφείλεται ἡ ἰδέα τῆς συστάσεως τοῦ τμήματος, ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς ΧΑΝ. Ἀθηνῶν κ. Ε. Ο. Jacob καὶ ὁ δημοδιδάσκαλος κ. Ἁγ. Μαραγγός, τρεῖς δ' ἀντιπρόσωποι τῶν ὑπὸ τῆς ΧΑΝ. καθοδηγουμένων ἐργαζομένων νέων καὶ Προσφυγοπαίδων ἐξέφρασαν τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὴν Ὄργανωσιν ἐκ μέρους τῶν συναδέλφων των καὶ περιέγραψαν τὰς ὀφελείας ὧν ἔτυχον ἐν αὐτῇ. Εἰς τὸ τέλος προεβλήθη σειρά φωτεινῶν εἰκόνων ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ τμήματος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΠΟΛΕΩΣ

Τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον ἐτελέσθησαν ἐν Βουκουρεστίῳ μετὰ πάσης ἐπισημότητος τὰ ἐγκαίρια τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου μεγάρου τῶν ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων ἰδρυθέντος ἐνεργείαις τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ἑλληνικῆς κοινότητος πανοσιολ. ἀρχιμανθρ. κ. Τιμοθέου Ἐθαγγελινίδου διὰ συνισφορᾶς τῶν ἐν Ρουμανίᾳ ὁμογενῶν. Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ ἐν Ρουμανίᾳ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Σ. Κόλλας, ὁ ἐν Βουκουρεστίῳ Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Κάνδης, ὁ Γραμματεὺς τῆς Πρεσβείας κ. Π. Γάσιος, ὁ Πρόεδρος τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ Ἑλλην. Κοινότητος κ. Βασσαλόπουλος, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δ. Ρούσσοι, ἀντιπρόσωποι τῶν Ἑλλην. Κοινοτήτων Κωνσταντίνης καὶ Βρασοβοῦ ὁ Πρόεδρος τῆς Φιλοπτόχου Ἀδελφότητος καὶ ἄλλοι ὁμογενεῖς ψάλλοντος χοροῦ ἐκ μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς Ἑλλην. Σχολῆς ἐτέλεσε τὸν ἄγιασμόν τῶν ἐγκαινίων ὁ πανοσιολ. κ. Ἐθαγγελινίδης, μεθ' ὃν ὠμίλησε καταλλήλως ὁ Πρεσβευτὴς κ. Κόλλας ἐξαίρων τὴν σημασίαν τοῦ ἔργου καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ θερμοεργοῦ δημιουργοῦ τῶν κληρικῶν. Μετὰ τὸν κ. Πρεσβευτὴν ὠμίλησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ἐκδιδομένης ἑλλην. ἐφημερίδος «Ἔθνος» κ. Π. Χαστομύρης εἶτα ὠμίλησεν ὁ Πανοσ. κ. Ἐθαγγελινίδης ἐν μέσῳ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ τοῦ ἀκροατηρίου καὶ τελευταῖος ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Βουκουρεστίου κ. Δ. Ρούσσοι.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὰ ἀγγλικά θρησκευτικά φύλλα μεθ' ἱκανοποιήσεως ἀναγράφουν ὅτι καθ' ἅπασαν τὴν χώραν μετὰ πολλῆς εὐλαβείας ἐωρτάσθη ἡ Μεγ. Ἐβδωμὰς καὶ τὸ ἅγιον Πάσχα ὑπὸ τοῦ λαοῦ, οὐ μόνον ἐκκλησιασθέντος ἐν μείζονι ἀριθμῷ ἢ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν θείαν Μετάληψιν προσελθόντος κατὰ μείζονα ἢ πρότερον καὶ ἀριθμὸν καὶ ζῆλον.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Μεξικῶ, τὰ Μεξικανικὰ κυβερνητικὰ στρατεύματα διεσκόρπισαν 1600 κατοίκους ἐπαναστάτας οἱ ὅποιοι εἶχον συγκεντρωθῆ εἰς μίαν ἐκκλησίαν εἰς τὴν πόλιν Καλοτλέν. Ἐξήκοντα ὀκτὼ ἐκ τῶν ἐπαναστατῶν τούτων ἐφονεύθησαν καὶ 48 ἐπληρώθησαν, οἱ δὲ λοιποὶ κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ Σύνδεσμος τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀπέστειλε ἕνα τῶν ἡγετῶν του εἰς τὸ ἐν Γενεύῃ Διεθνὲς Χριστιανικὸν Ἰνστιτούτον τῶν Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν ἵνα διδάξῃ ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ ἀγὼν τῶν τάξεων». Ὁ εἰρημένος ἀντιπρόσωπος μεταξὺ ἄλλων ἀνεκοίνωσε καὶ τὰ ἀκόλουθα ἐπὶ τῶν σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ καθ' ὅλου κοινωνικὸν πρόβλημα: «Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλη νὰ νοικήσῃ τὸν ἱστορικὸν ὕλισμόν, τὸν ἀγῶνα ὅμως τῶν τάξεων ἀνάγκη νὰ σπουδάσῃ εἰς τὴν ἀρχικὴν του πηγὴν, ἥτοι εἰς τὰς αἰτίας καὶ τοὺς σκοπούς του. Τὸ κύριον ζήτημα ἔγκειται ἐν τούτῳ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δεόν νὰ προσπαθῆ οὐ μόνον νὰ βοηθῆ τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ἐξευτελιζομένους καὶ τοὺς πλανωμένους, ὡς τοῦτο ἔπραττε μέχρι τοῦ νῦν ἡ ἐσωτερικὴ ἱεραποστολή, ἀλλὰ καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ θέσῃ αὐτὰς τὰς βάσεις τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν εὐρύτητα. Τοιαύτη εἶνε ἡ δικαιότερα κατανομὴ τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἡ περὶ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων μέριμνα καὶ ὁ διακανονισμὸς τοῦ ζητήματος τῆς ἀνεργίας, ἕως ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἀσχοληθῆ περὶ τὸ ὅλον δίκτυον τῶν προβλημάτων τῆς βιομηχανίας καὶ μετ' ἀποφασιστικότητος νὰ ἀφοσιωθῆ εἰς τὴν παγίωσιν ἀγαθῶν σχέσεων μεταξὺ τοῦ κλήρου καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καθ' ὅλου παρῶντων ἀφ' ἑνός, καὶ τῶν ἡγετῶν τῶν ἐργατῶν ἀφ' ἑτέρου. Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε ἐκτάκτως δύσκολον καὶ θὰ ἀπαιτηθῶσι ἔτη πολλὰ διὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς πέρας. Ὀφείλομεν νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν ἀγῶνι ἐπιτυγχάνονται καὶ πνευματικὰ ἀγαθὰ. Οἱ ἐκ τοῦ κλήρου προερχόμενοι ἐκ τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ προωρισμένοι νὰ στρέψωσι τὸ

διαφέρον τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰ ἰδεώδη τῶν ἐργατῶν, τὸ διαφέρον δὲ τῶν τελευταίων πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον, εἶνε παρῶντες τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας πολὺτιμοι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν τοιούτων κληρικῶν πρέπει νὰ αὐξηθῆ ἰδίως εἰς τὰς ἐργατικὰς περιοχὰς ἐνθα ὀξύνεται τῶν τάξεων ὁ ἀγὼν».

— Ἐπικειμένης τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἐν Γερμανίᾳ ἠγέρθη εὐρεία συζήτησις περὶ τῆς καταργήσεως ἢ μὴ τῆς παραγράφου 166 τοῦ ποινικοῦ κώδικος τῆς Δημοκρατίας, τῆς προβλεπούσης ποινὰς διὰ τὰ κατὰ τῆς θρησκείας ἐγκλήματα. Οἱ Εὐαγγελικοὶ κύκλοι ἀποφαίνονται κατὰ τῆς μηχανικῆς διώξεως τῶν ἀνιθρησκευτικῶν παραπτωμάτων. Εἶνε ξένον πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου—λέγουσιν— τὸ ἐπιβάλλειν διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τὸν πρὸς τὸν Θεὸν σεβασμόν. «Ἡ θλίψις ἦν δοκιμάζει ὁ πιστὸς ἐπὶ τῇ προσβολῇ τοῦ ὅτι θεωρεῖ ἅγιον οὐδὲν ἔχει κοινὸν πρὸς τὴν δίψαν τῆς καταδιώξεως τοῦ ἐνόχου διὰ ποινῶν, οὐδὲ προκαλεῖ ἄλλως δίψαν τοιαύτην». Κατ' ἄλλους, ἡ τοῦ Κράτους ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶνε πρῶγμα ἀφορῶν μόνον τοὺς πιστοὺς καὶ ἀποτελεῖ κακὸν ὀλιγώτερον ἢ ἡ κρατοποίησις τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ ζῶσα πίστις ἠνθῆσεν ἀκριβῶς ὡσάκας τὸ κράτος ἐλάχιστα περὶ αὐτῆς ἐμερίμνα καὶ δὲν ἐπεβάρυνε τὴν θρησκείαν διὰ διαφόρων ὑποχρεώσεων. Ὁ Γουσταῦς φὸν Ρόδες ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ πίστις, ἡ ὁποία πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐπικαλεῖται κοσμικὴν κρατικὴν ὑποστήριξιν καὶ μέσα μηχανικά, δὲν εἶνε πίστις ζῶσα.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βράχου «ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» Προκηρτῆται ὅτι. Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησις ὁ ἀμυγδαλόκαρπος τοῦ ἀγροκηπίου Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Νεμέῃ ἐνώπιον τοῦ Συμποῦ Νεμέης κ. Κωνσταντίνου Μητράκου, ἐν τῷ γραφείῳ του δὲ εἰσὶ κατατεθειμένοι οἱ ὅροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΔΕΛΤΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Αθηνών, Πόλεως καὶ Πρωγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. ΣΥΝΕΣΙΟΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ

Τίμημα ἔτησις συνδρομῆς

Ἔστω. Δρχ. 60. Ἐξωτ. Φρ. 60. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἱερῶν Ναῶν Πρωτευουσῶν

Ἐπαρχιῶν Δρ. 100 Ναῶν χωρίων Δρ. 60 Ἱερῶν

ἐσωτερικοῦ Δρ. 30. Ἐμβάσματα καὶ ἀποστολαὶ

Διαχείρισιν Περιοδικῶ «Ἐκκλησία».

Μέγιστον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοῖνικος» Ὀδὸς Σταδίου 44, Ἀθῆναι